

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji Europejskiej przeciwko Rumunii dotyczy niewykonania przez nią obowiązków ciążyących na niej na mocy art. 14 lit. b) w związku z art. 13 dyrektywy 1999/31/WE w odniesieniu do 68 składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na kontynuację działania na podstawie art. 8, a w konsekwencji należało je zamknąć zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy.

Komisja podnosi, że art. 14 dyrektywy 1999/31/WE ustanawia system przejściowy stanowiący odstępstwo dla składowisk, które otrzymały zezwolenie lub które już działały w czasie transpozycji dyrektywy, aby nie później niż w dniu 16 lipca 2009 r. składowiska takie zostały dostosowane do nowych wymagań w zakresie środowiska przewidzianych w art. 8 rzezoney dyrektywy. Zgodnie z art. 14 lit. b), po przedstawieniu planu zagospodarowania właściwe władze podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania.

W rozumieniu art. 13 składowisko odpadów lub jego część może być uznane za całkowicie zamknięte po tym, jak właściwe władze przeprowadzą ostateczną kontrolę składowiska, ocenią wszystkie sprawozdania złożone przez podmiot zajmujący się składowiskiem oraz zgłoszą podmiotowi zajmującemu się składowiskiem zgodę na zamknięcie.

W odniesieniu do 68 składowisk odpadów wskazanych w skardze Komisja utrzymuje, że Rumunia nie przekazała jej informacji pozwalających na stwierdzenie, że oprócz zaprzestania działalności takich składowisk proces zamknięcia został faktycznie zakończony zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 1999/31/WE. W związku z tym Komisja twierdzi, że aby uzasadnić niewykonanie zobowiązań wynikających z dyrektywy, Rumunia nie może powołać się na sytuacje czysto wewnętrzne, takie jak upadłość podmiotów gospodarczych, spory dotyczące prawa własności, przebieg postępowania administracyjnego czy odpowiedzialność władz lokalnych.

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 16 lipca 2009 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2017 r. w sprawie T-231/15, Haswani/Rada, wniesione w dniu 26 maja 2017 r. przez George'a Haswaniego

(Sprawa C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: George Haswani (przedstawiciel: G. Karouni, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 39–47 oraz pkt 1, 3, 4 i 5 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 marca 2017 r. (sprawa T-231/15), w którym Sąd uznał za niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii⁽¹⁾, i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii⁽²⁾;
- w konsekwencji nakazanie wykreślenia nazwiska George'a Haswaniego z załączników do wspomnianych wyżej aktów;
- rozstrzygnięcie sprawy oraz stwierdzenie nieważności decyzji 2015/1836⁽³⁾ i rozporządzenia wykonawczego 2015/1828⁽⁴⁾;

- rozstrzygnięcie sprawy i nakazanie Radzie zapłaty 700 000 EUR tytułem odszkodowania za wszystkie podnoszone przez skarżącego szkody;
- uchylenie pkt 4 i 5 sentencji oraz pkt 91–93 wyroku, w zakresie, w jakim obciążono w nich George'a Haswaniego, poza kosztami związanymi z jego własnymi żądaniami, dwiema trzecimi kosztów poniesionych przez Radę;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania zgodnie z art. 184 akapit czwarty regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 wyroku Sąd uznał za niedopuszczalne w świetle wymogów ustanowionych w art. 86 § 4 regulaminu postępowania żądania stwierdzenia nieważności decyzji 2016/850 i rozporządzenia wykonawczego 2016/840, przedstawione przez S. Haswaniego w drugim piśmie dostosowującym skargę. To naruszenie prawa jest najbardziej widoczne w pkt 45 zaskarżonego wyroku.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 wyroku – a w szczególności w pkt 47 – Sąd orzekł, że w przypadku niespełnienia wymogów ustanowionych w art. 86 § 4 regulaminu postępowania może on odrzucić zawarte w piśmie dostosowującym skargę żądania jako niedopuszczalne, nie badając nawet, czy sekretarz skierował do skarżącego wezwanie do usunięcia braku.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa z tego powodu, że w pkt 39–47 zaskarżonego wyroku, a w szczególności z pkt 46 Sąd orzekł, że w piśmie dostosowującym skargę G. Haswani powinien był zawrzeć, oprócz dostosowanych żądań, ponowne przedstawienie dostosowanych zarzutów.

W czwartej kolejności, w ramach przysługujących Trybunałowi uprawnień do rozstrzygnięcia sprawy, będzie on mógł jedynie stwierdzić niezgodność z prawem decyzji i rozporządzenia wykonawczego z 2015 r. (2015/1836 i 2015/1828), zgodnie z którymi zamraża się środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do wpływowych przedsiębiorców prowadzących działalność z Syrii.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 141, s. 125.

⁽²⁾ Dz.U. 2016, L 141, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. 2015, L 266, s. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2015, L 266, s. 1.